

při němž došlo k vynesení rozsudku, byl sice obžalovaný s počátku přítomen a také zodpovědně vyslechnut, během průvodního řízení se však vzdálil; v hlavním přelíčení bylo pokračováno a rozsudek byl vynesěn v nepřítomnosti obžalovaného. Písemné vyhotovení rozsudku bylo pak obžalovanému doručeno dne 31. října 1932. Obžalovaný ohlásil podáním ze dne 3. listopadu 1932 odvolání — bez bližšího označení, kterými body rozsudku se pokládá za stížena a které důvody neplatnosti chce uplatňovati — a takto ohlášené odvolání 11. listopadu 1932 provedl; provedení vyhovuje předpisu § 467 odst. 2 tr. ř.

Krajský soud v Kutné Hoře jako soud odvolací, předsevzav některá doplnění, vydal v sezení neveřejném usnesení ze dne 16. května 1933, jímž ohlášení odvolání zamítl a provedení odvolání odmítl jako opožděné, s tímto odůvodněním: »Rozsudek byl vyhlášen v nepřítomnosti obžalovaného, pročež mu byl doručen opis rozsudku dne 31. října 1932. Obžalovaný ohlásil sice včas odvolání, neprohlásil však v něm (t. j. v ohlášení), kterými body rozsudku se pokládá za stížena; nemůže proto soud odvolací k ohlášenému odvolání podle § 468 tr. ř. přihlížeti, poněvadž odvolání provedeno bylo teprve 11. listopadu 1932, tedy opožděně, neboť odvolací lhůta podle § 478 tr. ř. jest osmidenní ode dne doručení opisu rozsudku. Bylo proto podle § 469 tr. ř. vysloveno, jak uvedeno, provedení odvolání odmítnuto pro opožděnost přímo odvolacím soudem, ačkoli dle § 468 posl. odst. tr. ř. měl tak již učiniti první soud.

Tímto usnesením odvolacího soudu byl porušen zákon. Nesprávně se odvolává usnesení na ustanovení § 478 tr. ř., ježto vůbec tu nejde o rozsudek vydaný podle § 459 tr. ř., který předpokládá, že se obžalovaný ke hlavnímu přelíčení nedostavil. V důsledku toho nepřichází § 478 tr. ř. vůbec v úvahu, nýbrž platí tu v příčině včasnosti ohlášení a včasnosti provedení odvolání předpisy § 466, odst. 2 a § 467 tr. ř., podle nichž obžalovaný, který při vyhlášení rozsudku nebyl přítomen, má odvolání opovědět ve 3 dnech po tom, kdy byl o něm zpraven (§ 466, odst. 2 tr. ř.), a má právo v 8 dnech po opovědi odvolání podat při okresním soudě provedení důvodů svého odvolání (odst. 1 § 467 tr. ř.). Tyto lhůty byly v tomto případě skutečně dodrženy. Bylo proto ve smyslu § 479 tr. ř. a podle § 292 tr. ř. uznati, jak shora uvedeno.

Čís. 4820.

Lesní a polní zřizenci, vzatí do přísahy pro určitý obvod pozemkový, jsou podle povahy své služby povinni a oprávněni vykonávati dozor v zásadě jen v tom obvodu, pro který byli ustanoveni; nepoživají ochrany § 68 tr. zák., jestliže — jsouce na honu na pozemcích mimo onen obvod (na nichž má jejich zaměstnavatel pronajatu honitbu) — zakročí proti osobě, vystřelivší na svých pozemcích.

(Rozh. ze dne 24. října 1933, Zm I 608/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 14. června 1932, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými přestupkem podle § 312 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v odsuzující části; trestní věc proti Františku J-ovi přikázal okresnímu soudu v Chabařovicích, by ji ohledně tohoto obžalovaného v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl; zároveň uznal právem, že se obžalovaný Karel J. podle § 259 čís. 2 tr. ř. zprošťuje z obžaloby pro přestupek § 312 tr. zák., jehož se prý dopustil tím, že dne 15. října 1930 nedaleko V. slovy urazil hajného Václava P-e a lesního Heřmana H-a, tudíž osoby v § 68 tr. zák. jmenované, když konali svou službu.

Důvody:

Podle skutkových zjištění rozsudku pozastavil lesní Heřman H. obžalovaného Františka J-a na jeho vlastním poli, když vystřelil z lovecké pušky, a při dohadování se obou, k němuž došel též hajný Václav P. a spoluobžalovaný Karel J., urazili oba obžalovaní jmenované lesní orgány hrubě slovy, František J. mimo to Václava P-a též skutkem. Celý příběh však stal se v oblasti obce V., pro niž H. ani P. nejsou ustanoveni za orgány lesní či polní, tím méně ovšem se na tuto oblast vztahuje jejich služební přísaha. Nálezací soud, vycházeje ze skutečnosti rovněž zjištěné, že P. a H. byli vzati (P. »patrně«) do přísahy pro ochrannou službu lesní a polní pro domény Ch. a Sch., že oba byli ve stejnokroji a hajný P. měl odznak jako přísežný hajný, uznal oba obžalované vinnými přestupkem podle § 312 tr. zák., zjistiť jejich vědomí, že jmenovaní lesní zřizenci byli ve všeobecném výkonu své služby.

Nálezací soud vychází tu však z mylného právního hlediska. Objektivní skutková podstata přestupku podle § 312 tr. zák. předpokládá výkon nějakého příkazu vrchnostenského při konání úřadu nebo služby v § 68 tr. zák. jmenovaných. Lesní a polní zřizenci, vzati do přísahy pro určitý obvod pozemkový, jsou podle povahy své služby povinni a oprávněni vykonávati dozor v zásadě jen v tom obvodu, pro který byli ustanoveni. Byli-li však P. a H. přítomni podle rozsudkových zjištění na honu koroptví na pozemcích, které nepatří do obvodu jejich služebního dohledu a ochrany, patrně jen z toho důvodu, že jejich zaměstnavatel, majitel domény Ch. a Sch., pro niž jsou ustanoveni, je současně nájemcem honitby na pozemcích v-ských, pro něž ustanoveni nejsou, pak tato jejich prostá účast na honě nemá vůbec povahu služební a jejich pozastavení Františka J-a, byť i vystřelil na svých pozemcích, nebylo výkonem příkazu vrchnostenské osoby v § 68 tr. zák. jmenované (výkonem jejich služby). Je sice pravda, že zákon neobmezuje za všech okolností výkon služby přísežných lesních a polních orgánů jen na okrsek jejich působnosti a jsou myslitelné určité výjimky z uvedené zásady; zákrok obou v souzeném případě neměl však ráz kontinuity jejich služebního výkonu, jak ji má na mysli na př. rozhodnutí nejvyššího soudu sb. čís. 4116, ani nejednalo se o stíhání osob podezřelých z trestného činu spáchaného na území jimi chráněném, nebo zamýšle-

jících tam právě trestného činu se dopustiti (rozh. n. s. sb. č. 3264, 4264). Nálezací soud, podřadiv zjištěnou činnost obžalovaných pod skutkovou podstatu přestupku dle § 312 tr. zák., mylně vyložil právní pojem osoby v § 68 tr. zák. jmenované. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti, uplatňující tuto hmotněprávní vadnost a zrušiti rozsudek jako zmatečný podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. Na základě skutečností prvním soudem zjištěných bylo podle § 288 čís. 3 tr. ř. vynésti rozsudek osvobozující, pokud jde o přestupek podle § 312 tr. zák., jehož se prý dopustil obžalovaný Karel J. slovy. Obžalovaného Františka J-a obžaloba viní z přestupku podle § 312 tr. zák. spáchaného nejen slovy, ale též skutkem. Prvý soud v tom směru zjistil, že obžalovaný František J. udeřil Václava P-e topůrkem přes nadloktí, takže P. utrpěl tím červenou skvrnu na nadloktí a druhý den sotva mohl rukou pohybovati. Ježto nálezací soud, posuzuje věc výhradně s hlediska § 312 tr. zák., nezjistil skutečnosti, které při správném použití zákona s hlediska § 411 tr. zák. měly býti základem nálezu, bylo podle § 288 čís. 3 tr. ř. věc přikázati nyní příslušnému okresnímu soudu v Chabařovicích, by vykonal nové přelíčení a učinil nové rozhodnutí v příčině přestupku podle § 411 tr. zák., který podle obžaloby spáchal obžalovaný František J. poškozením na těle Václava P-e.

Čís. 4821.

Pojem »shromáždění« ve smyslu zák. čís. 135/1867.

Skutková podstata přestupku podle §§ 3 a 19 zák. čís. 135/1867 nevyžaduje pro pojem »veřejného průvodu«, by zástup lidí průvod tvořící byl organisován a učeněn, ani, by pachatel onoho přestupku průvod vedl a šel v jeho čele.

(Rozh. ze dne 24. října 1933, Zm II 396/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 5. září 1932, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle §§ 3, 19 shromažďovacího zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 135 ř. zák.

Důvody:

Obžalovaný byl odsouzen nejen, že konal bez předchozího povolení úřadu veřejný průvod, nýbrž též, že konal rovněž bez povolení shromáždění pod širým nebem. Tuto poslednější část odsuzujícího rozsudku, stejně naplňující již skutkovou podstatu přestupku podle §§ 3 a 19 shromažď. zák., obžalovaný vůbec nenapadá, popírá jen správnost odsouzení pro konání průvodu a uplatňuje svojí stížností důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř. Neprávem.

K hmotněprávním námitkám, že stěžovatel sám průvod nesvolal a průvod nekonal, nýbrž že se účastnil shluknutí lidu jen na kousku